

Željko Kozinc

Carnac

Prijatelji

Marko, Miljenko in Majk ...,
ob zori so me čakali v Carnacu,
da bi postavil svoj menhir v našo vrsto.
Vsi tam so stali, davno umrli.

V Carnacu se mi svet spet v njih rojeva.
Življenje išče trdo sled začetka.
Splav te dežele, trhlih ust zadah,
grgra nemočni sluz jezika.

Z masko bratov lega bog,
beseda, beg, v kar bilo je in v kar bo,
v nemirno posteljo vstajenja,
z Markom, Miljenkom in Majkom.

Pošljite svoje kamne v listih brez,
z okusi večnega nad mojim svodom.
Padaj v svoj človeški sneg, Carnac,
daj, da izsanjam nespoznani svet.

Nočno morje

Jetniško sporočilo vblisnjeno
vrši v jati mavričnih kobilic,
na nočni obali izgubljenih.
Blestikavi valovi so vzdrhteli.

Premaknila se je plan otoka,
mojega jezika, mojega vzkrika.
Jetniško govorico sem preslišal,
prej sem ubežal, kakor zmeraj.

V židko temo sem izginil,
krikov obupa naveličan.
Ko morje je zmezelo v mojo glavo,
se v trkanje jetnikov je prelilo.

Drevo

Izza mavric
temna ograja,
stokrat občuteni
srhljaj iz zraka.

In potovanja
skoz imena.
V pijanih iskrah
preživetja.

Z deco in zvonovi
ovešeni na deblo,
besed zverženih,
smo vanj odeti.

Z malto v drobu,
v črnem žižku
nične ničle,
v naš posek zeleni,

poklicani in žejni,
kot kodeljice brez vetra,
ujeti v volčjo runo.

Rana

Krotkih rok, ubežnica, že stara,
v izginuli okamnini,
niti delec v zarji.

Le dih iz žalosti
in z njim poprh mesa,
že kar uvel.

V bolečinah skrvavljena.
V prgiščih zraka pogorela.
V usnulosti voda kalužna.

Cveti kot koža.
Skrito izročilo,
tvoja rana, mati.

Razcep

Vpisana je v stenah
moja iztočnica.

Deljena z dve
si jemlje moj obstoj.

Brez sence ostaja,
brez razlik,

ta cesta
mojega telesa,

prah snidenja
s sabo.

Daritev

Mehko sem umaknil
udarec tvoje roke.

Samo za trenutek
je zastala ura.

Srce pa kot bi
ustavilo zaklopke.

Moj govor
se je umaknil vase,

v slo jezika
po daritvi.

Sled padca

Kako si zvedel, kdo si,
kako o čudežu besed si zvedel,

kaj zvedel o valujočih padcih
v tuji grob?

Kako si tlačil ječo
čudeža v lobanji?

Ali je čist ta beli list,
loveč tvoj padec, ali si zvedel?

Kako si jo poslal v zemljo,
sled padca, to si zvedel.

Njen vonj

Ta vonj, ki vleče nase moje pajke,
mar že nog ima šestero?
Šestero luknjic sanjskega sidrišča
za krvoločnost moje sfere?
Po dvakrat troje črk za skupni ljubim?

Ta vonj, ki kliče k seksu,
ima mar mero brez telesa?
Katera kretnja je še del ljubezni,
ki v luknjici sidrišča počí,
katera v drobu ženske bistro seme?